

havde vi heller ikke Godseiere, saa gik hele Maskineriet i Stykker. Jeg synes altsaa, man skylber dem at tage alvorlig fat paa Sagen. Jeg siger: i vore Dage, hvor man raaber saa stærkt paa, at vi have saa mange Millioner, at vi have Statskassen saa spækket og saa fuld, at vi ikke vide, hvad vi skulle bruge dem til, lad os saa bruge dem til at lindre Arbeidernes Nød, og lad os hjælpe dem, det bedste vi kunne. Det er jo muligt, at det Lovforslag, som her foreligger, ikke er godt nok; det er maaske rimeligt, men kom saa med Noget, der er bedre. Lad os ikke slaa Tanken ned, men arbejde videre paa den.

J. Sags: Alverdomskasser, Sygekasser og Assurancenkasser o. Desl. ere alle sammen af den Slags Institutioner, som nyde almindelig Sympathi, og de nyde høi Grad af Agtelse, naar de forstaa at skabe sig en Existens i Befolkningen. Det er imidlertid saa, at medens nogle af den Slags: Sygekasser og Assurancenkasser og forskellige andre Foreninger have viist sig at kunne trives, saa have Alverdomskasserne i det Hele taget ikke kunnet vinde saadan Tilslutning, at man kan sige, de udøve nogen virkelig Indflydelse for dem, som de ere stiftede for. Det ligger ganske naturligt i Befolkningens Mykt til at paatage sig Savn og undertaste sig alle de Følger, som komme af at afknapnes paa dens tarvelige Indtægt for at tænke paa en saa lang fremrykket Alder som 60 Aars Alderen, som den Paagjældende maaske aldrig naaer. Naar der er Spørgsmaal om fra Kommunernes og det Offentliges Side at støtte Bestræbelser, som fra privat Side gjøres for Alverdomsforsørgelse, da er der vel Ingen, som kan nære nogen Avillie mod den Tanke, som ligger til Grund derfor. En anden Sag er det naturligvis, naar man vil gennemføre en almindelig Stats-Alverdomsforsørgelseskasse. Det lyder endda ganske godt: „En almindelig Alverdomsforsørgelseskasse for det danske Folk“. Men naar man egentlig maa give det Titlen: „En Evangs-Alverdomsforsørgelseskasse for det danske Folk“, saa gaar allerede Noget af det Tiltalende tabt. (Stemmer: Det staar der ikke!) Det skal jo dog være en Evangs-Forsørgelsesanstalt for hele det danske Folk. Allerede fra det 15de til det 22de Aar skulle alle unge Mænd og Kvinder affe omkring 7 $\frac{1}{4}$ Kr. om Aaret til denne Kasse; i nogle Tilfælde skulle deres Husbond eller Forældre forstudsvis udrede Beløbet; kun naar der i Virkeligheden er saa stor Trang tilstede, at de ikke kunne betale, skal Staten træde til. Der har man allerede en stor praktisk Banstielighed; det vil være saagodt som umuligt for enhver Administration at afgjøre, hvorvidt den Slags unge Mennesker kunne betale eller ikke. Meningerne maa være, at, naar de kunne, saa skulle de, og kun, naar det er dem absolut umuligt, skulle de ikke betale. Altsaa, alle unge Mennesker skulle

betale, ogsaa de, som ville anvende Noget paa deres Uddannelse, deres Udvikling. Det gjælder ogsaa det smukke Kjøen; ogsaa af den Smule, der anvendes til Pynt — om dette end ikke er nødvendigt, hører det dog til — vil man afknappe. Det skal være en almindelig Evangsforanstaltning for hele Ungdommen fra 15 til 22 Aars Alderen; man tager enhver Dre, den ellers kunde have Brug for i den Tid til at uddanne sig selvstændig eller til overhovedet at glæde sig lidt ved Livet — det hører jo den Tid til. Jeg tror, at en Del af den Klasse, som man venter sig, at denne Kasse vil fremfalde hos Befolkningen, vil gaa tabt, naar først Sognefogden og Politiet møder hos disse unge Mennesker for at tage deres Sparestillinger eller maaske deres Smule Stads Derefter komme vi til det næste Tidsrum fra 22 til 42 Aars Alderen, hvor Enhver, som ernærer sig ved at arbejde i Andres Tjeneste, skal have et Tilskud af det Offentlige — $\frac{1}{5}$ af Staten og $\frac{1}{5}$ af Kommunen — der er ligesaa stort som det, han selv yder. Jeg skal nu hertil bemærke, at der for mig er noget Usundt i, at man saaledes stadig vil udsøndre det legemlige Arbeides Mænd — for ikke at bruge det specielle Udtryk: den arbejdende Klasse, som er meget vilbædende — fra den øvrige Befolkning. Hele den økonomiske Udvikling i vor Tid gaar jo netop ud paa at gjøre Vilkaarene gunstigere for det legemlige Arbeides Mænd, og det viser sig jo ogsaa i Virkeligheden, at de materielle Vilkaar stadig ere blevene gunstigere netop for det legemlige Arbeides Mænd under hele den almindelige økonomiske Udvikling, som er fremkommen ved de mange Opfindelser og den storartede Udvikling, som har fundet Sted paa alle Omraader. Det kan ikke nytte at fremkomme med individuelle Betragtninger her, thi der er ingen Mænd af Erfaring og ingen Statsøkonom, som kan bestride dette. Nei, det er tværtimod den mindre Middelsklasse, det er det aandelige Arbeides Mænd — naar Arbeidet ikke er forenet med Kapitalen, eller naar de ikke ere saa heldige at være Embedsmænd, thi endnu have vi jo dog bevaret en Del fra den gamle Tid, saaledes at Embedsstillingerne i det Hele endnu ere ganske gode og sikke, men man veed jo ikke, hvorlange det varer — det er alle dem, som staae udenfor det legemlige Arbeide, og som Samfundet i allerhøjeste Grad trænger til, det er alle dem, som maa undertaste sig Savn for at erhverve sig Kundskaber og for at kunne danne sig en selvstændig Virksomhed, hvoraf de kunne leve, det er alle disse, siger jeg, som, saaledes som de økonomiske Forhold nu have udviklet sig, ganske anderledes ere trykkede af Konkurrencen end det legemlige Arbeides Mænd, som netop fremhjalpes ved den økonomiske Udvikling. (Modsigelse). Det kan ikke nytte, at de Herrer sige Nei, men i hvert Fald vil jeg da bede dem at modbevise dette med Grunde. Det er altsaa netop dem, som særlig